

roli ve sporu, pokud právě této společné věci se spor týká. Nemanželská matka, žalobkyně, měla proto v otázce otcovství vyslýchána býti jako strana. Poněvadž se to nestalo, trpí řízení odvolací, jak již shora řečeno, procesuální vadou. Vadu tuto nelze uplatňovati dovolacím důvodem § 503 čis. 4 c. ř. s., poněvadž nejde zde o nesprávné použití předpisu práva materiálního na spornou »věc«, t. j. předmět sporu, nýbrž nesprávné použití předpisu procesního. Zbývá tedy zodpověděti otázku, zda v tomto případě tato vada odvolacího řízení byla způsobila zamezení úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře (§ 503 čis. 2 c. ř. s.). Otázku tu třeba zodpověděti záporně. Nejde o nic jiného, nežli o skutkové zjištění kritické soulože a při tom o posouzení věrohodnosti matky. Nižší soudy nezaložily své přesvědčení o kritické souloži žalovaného s nemanželskou matkou jenom na výpovědi této matky, nýbrž na výpovědi jiných svědkův a zejména na doznání žalovaného, že v kritické dny s nemanželskou matkou skutečně se sešel. Případné a výstižné jsou v tom směru úvahy soudu odvolacího, že žalovaný nemůže činiti nároků na svou věrohodnost, uváží-li se, že je to mladý muž, který přerušil víceletý poměr se svou milenkou, navázal milostný poměr s jinou dívkou a když přes to, že věděl, že je tato těhotnou, po měsících v říjnu a listopadu t. r. opět se stýkal s první dívkou, ačkoliv chtěl druhou milenkou pojmouti za manželku, jak výpovědi svědka S. a nemanželské matky a částečně vlastním jeho doznáním je zjištěno, když on s první, nemanželskou matkou, výroční trhy, kino a divadlo navštěvoval a s ní sám šel v noci domů, pak muze se jistě důvodně souditi na to, že při těchto příležitostech nezůstalo při »přátelském styku«. Uváží-li se dále doznání žalovaného, že měl před tím již s touto ženou intimní známost s nemanželskou matkou, žalobkyní, a svou nynější manželkou, že s oběma tělesně obcoval, až nynější jeho manželka otěhotněla, pak při zjištěných a doznávaných okolnostech je přirozeno a pravděpodobno, že i s nemanželskou matkou později v době kritické souložil, když při velmi pokročilém těhotenství své druhé milenky opět navázal styky s první milenkou za okolností tak nápadných a podezřelých. Nelze proto nijak na to souditi, že by vytýkaná vada řízení odvolacího byla způsobila zamezení úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře, když celá řada zjištěných a zejména doznávaných okolností v tak velké míře nasvědčuje věrohodnosti matky, že zjištění nižších soudů jest zcela správné a pevné a jinak by ani dopadnouti nemohlo, kdyby nemanželská matka byla slyšena jako strana, zároveň se žalovaným jako strana slyšeným.

Čís. 1230.

Ručení hostinských dle § 970 obč. zák. nepřestává již bezvýjimečně tím, že věci hostovy byly z domu vyneseny, a závazek jeho vztahuje se i na svršky, které byly po příchodu hosta od něho anebo pro něho vneseny.

(Rozh. ze dne 11. října 1921, Rv I 488/21.)

Žalobce, jenž byl ubytován v hotelu žalovaného, odevzdal svůj oblek pokojské, by jej dala vyčistiti. Táž odevzdala jej prostřednictvím domovníka krejčímu, jenž jej vyčistil a po té vrátil domovníkovi, by jej odevzdal

žalobci. Domovník ponechal oblek u sebe, odešel a za jeho nepřítomnosti se oblek ztratil. Žalobu na majitele hotelu o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl, neshledav podmínek § 970 obč. zák. Odvolací soud žalobě vyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ani po právní stránce dovolání není odůvodněno, jelikož dle § 970 obč. zák. ručí hostinští, kteří poskytují byt cizincům, jako schovatelé za věci, jež byly od přijatých hostů vneseny, pokud nedokáží, že škoda není ani zaviněna jimi nebo jejich lidmi ani způsobena cizími osobami, jež z domu odcházejí nebo do něho přicházejí. Ručení hostinských nepřestává bezvýjimečně již tím, že tyto věci byly z domu vyneseny a závazek ve smyslu zmíněného místa zákonného vztahuje se též na svršky, které byly po příchodu hosta od něho anebo pro něho vneseny. (Viz komentář Krainz, § 359, str. 256; Dr. Josef v. Schey: Die Obligationsverhältnisse des österr. allgem. Privatrechtes 1890 str. 401.) Dle zjištění druhé stolice odevzdal žalobce svůj oblek za účelem cídění a vyžehlení pokojské, tato domovníku a tento krejčímu, který vyžehlené šaty vrátil domovníku, pročez nelze za to míti, že sporný oblek, jenž byl personálem žalovaného krejčímu odevzdán a od toho zase přejímán, pozbyl vlastnosti věci hostem do domu vnesené ve smyslu § 970 obč. zák., jak se nesprávně domnívá druhá stolice. Ručení žalovaného zaniklo pouze po dobu, kdy krejčí Karel H. byl detentorem obleku. V ostatním poukazuje se dovolatel na důvody napadeného rozsudku, k nimž se vzhledem k vývodům dovolacímu spisu podotýká, že dle § 970 obč. zák. průvodní břemeno stíhá žalovaného, který též ručí dle §§ 967 a 1316 obč. zák., jelikož druhá stolice zjistila, že domovník Václav Č. od krejčího oblek převzal a jej nechal ležeti bez dohledu v nezamčeném bytě domovníkově, ač do hotelu cizí lidé přicházejí a odcházejí.

Čís. 1231.

Výhrada zpáteční koupě jest přípustna pouze při nemovitostech. Smlouva o movitostech, do níž pojata byla jako podmínka výhrada zpáteční koupě, jest neplatna dle § 898 obč. zák.

(Rozh. ze dne 11. října 1921, Rv I 534/21.)

V roce 1915 prodal žalobce žalované k jejímu vyzvání insertem soustruh. V dopisu ze dne 22. února 1915, jímž koupě byla dojednána, uvedla žalovaná též, že žalobce může soustruh po válce zpět zakoupiti, a to za cenu, kterou po jeho dojití žalovaná ihned určí a žalobci oznámí. Za soustruh zaplatila žalovaná 850 K. Po skončení války domáhal se žalobce vrácení soustruhu pokud se týče zpětného jeho prodeje za 850 K. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Ze zjištěného skutkového děje jde na jevo, že smlouva, dle níž žalobce prodal žalované firmě soustruh, byla pevně uzavřena, neboť ve smyslu § 1053 obč. zák. byl přesně stanoven nejen předmět, nýbrž i peníz, za který se předmět přenechává. Vždyť žalobce přijal nabídku žalované firmy ze dne 22. února 1915, dle které tato nabízený soustruh kupuje za 850 K a tím, že žalobce neodmítl příjem kupní ceny, přistoupil pevně na smlouvu. Tvrzení žalob-